

„A KERESZT A SZEKRÉNYBEN
AJÁNDÉK MINDANNYIUNK
SZÁMÁRA.”
DESMOND TUTU, EMERITUS ÉRSEK

KERESZT
... a ...
SZEKRÉNYBEN

TIMOTHY KUREK

T I M O T H Y K U R E K

KERESZT
... a ...
SZEKRÉNYBEN

*Egy ember megbotránkoztató kísérlete,
aki Jézust keresi a társadalom peremén*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

A *Kereszt a szekrényben* nem kitalált történet. Bár személyiségvédelmi okokból néhány nevet, különös ismertetőjegyet, helyszínt vagy eseményt megváltoztattam. Minden hasonlóság élő vagy holt személyekhez, helyekhez vagy eseményekhez a véletlen műve és nem szándékos.

*Marissának, aki arra biztatott,
hogy „ezt meg kell írni”.*

A címről

Azt hiszem, mindenkinek van küldetése. Egy ok, egy cél, valami egyedi dolog, ami értelmet ad földi pályafutásának. A konzervatív egyház kebelén töltött két évtized alatt minden templom minden lelkésze, akit csak prédikálni hallottam, ezen ok megtalálásának szükségességéről papolt. Azt mondták erről a küldetésről, hogy ez a mi keresztünk, amit cipelnünk kell. Nem volt kellemes látvány magam elé képzelni: véres test a gyalult fára szegezve. Mert a keresztünk megtalálása nem a boldogság megleléséről szól, hanem életünk értelmének kereséséről.

Én is hiszek abban, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje...

Csak nem hittem volna, hogy én a szekrényben találom meg.

Előszó

NEKEM EGY ÉLETBE TELLETT ELŐBÚJNOM EBBŐL A SZEKRÉNYBŐL. Meleg vagyok. Első kézből tapasztalhattam meg azokat a pozitív és negatív reakciókat, melyeket a barátom, Tim előbújása váltott ki – az biztos, hogy az én szememben ő egy igazi hős.

Hős, mert meg akart érteni valamit, ami azelőtt elborzasztotta. Melyikünkben van annyi erő, hogy erre képes legyen? És ki áldozna rá egy évet – nem beszélve jó hírének és emberi kapcsolatainak veszélyeztetéséről –, hogy az egykori ellenség bőrébe bújjon? És mindent azért, hogy megértse őket.

A *Kereszt a szekrényben* sokat segíthet azoknak az embereknek, akik Jézus követőiként aggódnak, amiért elnézőek egy homoszexuális „életstílusával” szemben. Sokan attól tartanak, hogy ezért homoszexuális barátjuk lelke pokolra kerül, sőt mi több, vele együtt az ő lelkük is, amiért helytelenül cselekedtek.

Jézus azt kérte tőlünk, hogy a legnagyobb törvényt kövessük: a szeretet törvényét. Hogy úgy szeressük Istent és felebarátunkat, mint saját magunkat. Jézus története az irgalmas samaritánusról rámutat arra, miként vélekedik azokról a vallásos és istenfélő emberekről, akik nem segítenek az út szélén haldokló, vérző ellenségnek. Jézus

megengedte nekünk, hogy szeressük a számkivetetteket. Története arra biztat, hogy törődjünk a kívülállókkal. Mert – mint tudjuk – az az ember vált a példázat hőségé, aki ezt megcselekedte.

Ha a melegüggyel hadilábon állsz, ez a te könyved. Mert olyan ember szemén keresztül láthatod őket, aki valamikor gyűlölte „azokat a buzikat”, akik Isten szeretett lányai és fiai. Ők azok, akiknek majd egyszer meg kell magyaráznunk, választ kell adnunk rá, miért is hagytuk őket haldokolva és vérezve az út szélén.

Ez lehet számodra az az év, amikor veszélyesen élhetsz és szerethetsz. Mint Timothy tette. És Jézus.

James Alexander Langteaux, a „Gay Conversations with God” (Meleg párbeszéd Istennel) című könyv szerzője.

A szerző megjegyzése

HA VALAMIT MEGTANULTAM a földön eltöltött rövidke idő alatt, akkor azt, hogy az emberek nem tökéletesek. Senki sem mindentudó. Miként az emberek, úgy a könyvek sem lehetnek tökéletesek. Ahogy ez a könyv sem az. Ugyanúgy tökéletlen, mint az írója. Tehát hadd világítsak rá néhány hibájára, ha másért nem, hát azért, hogy gyarlóságai ne tereljék el a figyelmet az üzenetről, amit át kíván adni.

Egy roppant kényes témáról van benne szó. Megkockáztatom, hogy napjaink leggyűlöltebb társadalmi kérdéséről. Előrebocsátom, hogy nem vagyok a meleg, lesbikus, biszexuális és transznemű témák avatott szakértője. Nem bújtam éveig az LMBT-ről szóló szakirodalmat, hogy mindent megtudjak kultúrájáról, történelméről és csoportjairól. Nem vagyok sem professzor, sem teológus, és nem vagyok szakértője semminek a saját, személyes utazásomon kívül... De abból rengeteget tanultam. Aki tudományos alaposágú választat vár az LMBT-t érintő, fölöttébb magasröptű kérdéseire, annak azt ajánlom, forduljon nálam sokkal avatottabb szakértőkhöz.

A terminológiát sem használhatom teljesen korrekt módon. Itt van például a „melegközösség” kifejezés, ami a közösség monolitikus

jellegére utal. Vagyis ugyanolyan hibás elnevezés, mint a „heterotársadalom”. Miként az emberek, úgy csoportjaik is sokszínűek, szóval, amikor ezt a fogalmat használom, ne kapjon senki a fejéhez. Az LGBT spektruma ugyanolyan sokszínű, mint a többi közösségé, mondjuk a keresztényeké, ezért olvasás közben ezt is kalkuláljátok bele.

Sietek leszögezni, hogy ez nem a Meleg Élet Nagy Könyve, mert annak megírásához én kevés vagyok. Ez a könyv arról szól, milyen az, ha az emberre rákerül a melegség bélyege, hogyan alakítja és befolyásolja élete további alakulását.

De amiről igazán szól ez a könyv, az az előítélet: és itt elsősorban a saját előítéleteimre gondolok. A hagyományos, ortodox kereszténységben az ember az üdvözülés előtt megbánja bűneit. A megbánással együtt jár az elfordulás. De ahhoz, hogy megbánjam egykori bűneimet, előbb tudnom kell, melyek voltak azok. Hogy ezt kiderítsem, nem fogok véka alá rejteni semmit, és nem akarom tisztára mosni magam, hogy jobbnak látsszam, mint amilyen vagyok. Egy író barátom egyszer azt tanácsolta nekem, arról írjak, amitől félek. Ez a könyv a válaszom erre a bölcs tanácsra.

Remélem, mások számára is mondani fog valamit. Köszönöm, hogy levették a polcra és elolvassák. Mindegy, mit gondolnak, de egyet szeretném, ha tudnának: szeretem önöket.

Barátsággal:

Timothy Kurek

Első rész

Teremtés

*„Nem olyannak látjuk a dolgokat, amilyenek;
hanem, amilyenek mi vagyunk.”*

Anais Nin

0 • A kezdetek

2009 tavasza:
négy hónapja a projektben

IDÉTLENNEK, SZÜRREÁLISNAK ÉRZEM a kezemben szorongatott táblát, ahogy ott állok a tüntetők sorában. Eső áztatja pulóveremet és farmeremet, a testem teljesen elgémberedett a hidegtől. A Soulforce aktivistáival tüntetek a Vatikán amerikai nagykövetsége előtt, Alsó-Manhattanben. A gyomrom egyszerre rándul görcsbe az idegességtől és a kulturális sokktól, de azért rendületlenül ott állok a többiekkel, és vörös, nyolcszögű táblámat a mellkasomhoz szorítom. Mint ha fogatkozna a lelkesedésük: új barátaim úgy állnak a mennydörgő metropolisz háttéré előtt, akár a faszentek. Matthew, a csapat egyik vezetője énekelni kezdi a „Győzni fogunk”-at, kellemes tenorja dacol a reménytelenséggel, amit mindannyian érzünk, ha a szemközti, üres épületre nézünk. Chris és Brian is bekapcsolódnak a dalba, és ettől még kínosabb, hogy én továbbra is hallgatók. Mivel nem tudom a szövegét. Rengeteg zoltárt és modern egyházi éneket ismerek, de a tüntető dalok valahogy kimaradtak.

Ez a mostani tüntetésünk viszonylag szűk körű, ahogy a többiek-től megtudom. Harmincan sem vagyunk. De a csapat annál bensősegebben és szenvedélyesebben, szívvel-lélekkel tiltakozik egy eszmény ellen, mellyel itt nem ért egyet senki. Még én sem. Többé már nem.

Mielőtt New Yorkba érkeztem, azt sem tudtam, hogy a Vatikán-nak van amerikai nagykövetsége, most meg tessék, itt állok előtte! Az ajtón rácsok és záruk, mint egy börtön bejárata, de legalább belátni. Látjuk az előtér falán lévő feliratot: „A Béke útja...” Ezen a szent reggelen azért vagyunk itt, mert a Vatikán megvétózta az ENSZ-ben azt a javaslatot, mely dekriminalizálná a homoszexualitást az egész földgolyón. Vajon miért? Hogy néhány országban továbbra is börtönbe lehessen vetni és meg lehessen ölni embereket a szexuális beállítódásuk miatt? Mielőtt ma reggel kiálltam erre a sarokra, nem is tudtam, hogy napjainkban is kivégezhetnek valakit azért, mert meleg. Nézem az előtér falán a „Béke” szót, és egy dologban biztos vagyok: rühellem ezt az épületet. Mert annyira emlékeztet önma-gamra.

Kilógok a csapatból. A többiek alig ismernek, én ugyanis heteroszexuális vagyok. Konzervatív, fundamentalista keresztény, aki beépült közjünk, hogy megkérdőjelezen mindent, amit eddig a homoszexualitásnak nevezett dologról tanítottak neki.

Matthew befejezi a dalt, és újra néma csend telepszik ránk. És ebben a némaságban visszagondolok a legutóbbi Soulforce-tüntetésre, amin jelen voltam.

Éppen négy éve történt – csak akkor a Soulforce még az ellenségem volt.

A kételyek születése: négy évvel ezelőtt

BEIRATKOZTAM A LIBERTY EGYETEMRE, ami a West Point evangélikus megfelelője, és Jerry-kölyök lett belőlem. Tanulóként egy hosszadalmas szabályzathoz kellett igazodnom, mely a „Szabadság útja” elnevezésre hallgatott. Szüleim roppant izgatottak voltak, és bátorítottak, hogy azzá váljak, amit a brosúra ígért: vagyis „Krisztus bajnokává”. Akkoriban találkoztam először a Soulforce-szal, a leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (vagyis LMBT) közösség jogait védő civil szervezettel. A fiatal Soulforce-aktivisták furcsa egy társaság volt, mindannyian égtek a vágytól, hogy nekivághassanak szabadságjogi hadjáratuknak az Államok területén. A Liberty volt a kiképzőbázisuk: ki kellett találniuk a dogmák útvesztőiből, hogy elindulhassanak.

Jerry Falwell – a Liberty Egyetem alapítója és igazgatója, a híres tévés igehirdető – jó előre figyelmeztetett bennünket a Soulforce-szal kapcsolatosan, és felhívta figyelmünket a „legnagyobb veszélyre”: erkölcstelen, degenerált vezetőjükre, Mel White-ra. Úgy beszélt a Mel-féle összeesküvésről, mintha legalábbis terrortámadásra készülnének, hogy aknavetőkkal és géppuskákkal felfegyverkezve megdöntsék a kereszténységet. Jerry leírása alapján Mel maga volt a homokos Rambo. Jerry sokkal szenvedélyesebben beszélt róla, mint bárki másról, aki ellen valaha is szót emelt, és a szavai mögött mintha személyes érzelmek is lapultak volna. Jómagam kételkedtem benne, hogy Mel rosszabb lenne a többi, tévében látott liberális aktivistánál.

Nem így terveztem azt a szép tavaszi reggelt, amikor kísértáltam a sportcsarnokból, ahol az összejöveteleinket (a heti kétszer kötelező istentiszteletet) tartottuk, de szembetaláltam magam a Soulforce ifjú aktivistáinak egy kisebb csoportjával, lehettek vagy húszan. Első

ránézésre normális egyetemistáknak tűntek, de engem nem vertek át. Megtanultam, hogy nagy ívben kerüljem a melegeket. Azok HIV-pozitív perverzek és liberális pedofilok. Az egyik csoporttársam, Patrick, már leállt vitázni egy aktivistával, de nem ment valami jól neki. Vesztésre állt. Méghozzá nagyon.

– Szóval szerinted nem kell úgy szeretned a felebarátaidat, mint tenmagadat? – kérdezte a magas, félszegnek tűnő fiatalember nyugodt és kellemes hangon. Nem kellett hozzá sok ész, hogy kitaláljam, arra játszik, hogy Patrick a saját csapdájába essen. Nemes ellenfél volt.

– Nem azt akarom mondani – hebegett Patrick –, kellene, csak éppen... szerintem... nekünk... Szóval, hogy úgy mondjam, nekünk az a dolgunk, hogy...

Mindkét csoport rosszállóan csóválta a fejét, és úgy döntöttem, majd én megválaszolom helyette a fiatalember kérdését.

– Persze hogy szeretnünk kell a felebarátainkat – kezdtem –, de néha a szeretet azt jelenti, figyelmeztetnünk kell őket döntéseik káros voltára. Hangomra a fiatalember felém kapta a fejét, és mosolyogva üdvözölt a társalgásban. Patrick hálásan visszavonult, és felszívódott a tömegben. Beszari.

– De nem ítélezhetünk a szív felett. Olyannak kell szeretnünk és elfogadnunk embertársainkat, amilyenek. Hátsó szándékok nélkül. – Hangjában valami olyasmi bujkált, amit egyelőre nem tudtam hová tenni. Aggódni kezdtem. Annyit tudtam a vallási vitákról, hogy nekem kell irányítanom a beszélgetést, tehát neki kellett volna az *én* kérdéseimre felelgetnie. Nem akartam, hogy egy melegjogi vitába rángasson bele.

– Miért vagytok itt, srácok? – kérdeztem. – A kötekedés nem a legmegfelelőbb módja, hogy eszmét cseréljetek olyanokkal, akik nem értenek egyet veletek.

– Mi azokért a meleg társainkért harcolunk, akik az egyetem falai közt élnek. Mi vagyunk azok hangja, akik nem tudnak felszólalni a saját érdekükben. – A srác megpróbált emberi arcot adni azoknak, akiket én nem tekintettem embernek, és most sem járt sikerrel. Utáltam a fajtájukat is, elhatároztam, hogy nem fogok megjijedni egy köcsögimádótól, aki maga is egy nagy homokbánya.

– Akkor jobban tennétek, ha távoznátok! Mert ez egy *keresztény* egyetem, a *mi* egyetemünk! Miért nem jelentkeztek egy *másik* egyetemre? – mondtam paprikavörös képpel.

– Ez marhaság. Nekik is ugyanannyi joguk van ide felvételizni és itt tanulni, mint akárki másnak. Helytelen lenne kizárni őket csak azért, mert melegek.

Hátranéztem, és láttam, hogy újabb tucat hallgatót csalogatott oda a vitánk. A figyelem úgy hatott rám, mint valami drog, erőre kaptam tőle, és vágytam rá.

– Az ő választásuk volt, a miénk pedig az, hogy nem kérünk belőlük. Te pedig egyáltalán nem őket képviseled. Ha már itt tartunk, te csak azt a hitetlen, homokos Mel White-ot reklámozod, és a hagyományos családrand felbomlását! Tényleg csak az időtöket vesztegetitek itt, srácok.

A hátam mögül felhangzó húúúzás és fújolás csak tovább tüzelte a becsvágyam. Megcsinálom! Én leszek Krisztus Bajnoka. A szüleim büszkék lehetnek rám.

– Hogy hívnak, testvér? – kérdezte az előbbinél is lágyabb hangon.

– Mit érdekel az téged, különben sem vagyunk testvérek! Te azt választottad, hogy Isten ellensége leszel, és ezzel az enyém is. – A szavak, miután kimondtam őket, vegyes érzéseket váltottak ki belőlem.

– Szeretném, ha egyvalamit tudnál, akárhogy is hívnak: szeretlek, és sajnálom, hogy ilyen negatív érzelmeket táplálsz irántam és a barátaim iránt. – Valami abban a percben megtört bennem, és hirtelen nagyon rosszul éreztem magam. – Tényleg.

Együttérzése őszinte volt. A tudat, hogy hiszek neki, zavarni kezdett. *Feldühített.* Nem akartam, hogy bármi összekössön velem, hiszen az ellenségem volt. Én Isten gyermeke voltam, ő meg nem. Nem ugyanabban a csapatban játszottunk.

– Mutass megbánást, és kérd Istent, hogy gyógyítson ki bűneidből!

Mivel tudtam, hogy többre nem futja tőlem, elsétáltam, és csak vonakodva álltam meg, hogy kezet rázzak néhány barátommal, akik gratulálni szerettek volna elfuserált kísérletemhez, hogy én legyek Krisztus Bajnoka.

Ahogy átmentem az utcán, és elindultam az Újszövetség tanulmányozása szemináriumi órára, hirtelen kétség fogott el. Dühöm vajon megalapozott volt, vagy csak az önhittség táplálta? Miért viselkedtem annyira ellenségesen? Miért nem beszéltem én is olyan kedvesen, mint az ellenfelem? És egyáltalán, igazam van-e, mikor az ellenségemnek gondolom? Valami nagyon nem stimmelt, csak azt nem tudtam még, micsoda. Meg akartam leckéztetni a Soulforce-t, de leiskoláztak, mint egy kisgyereket. Most már tudtam, mit érezhet Patrick.

Az elkövetkező hónapokban újra és újra felidéztem magamban a sportcsarnok előtt történeteket, de hiába: nem tudtam rájönni, mitől éreztem akkora dühöt. Voltaképpen csak azt tettem, amire tanítottak: megalkuvás nélkül védtem az igazamat, és azt, amit értékesnek tartottam. Akkor meg mire ez a nagy büntudat? Néhány hónappal

később elváltak a szüleim, és szükség volt rám otthon. Otthagytam a Libertyt, ahová soha nem tértem vissza.

Hogy mennyi minden történt négy évvel ezelőtti, első találkozásunk óta, arra a legékesebb bizonyíték a mellkasom előtt szorongatott nyolcszögű tábla. Az áll rajta, hogy: „Le a spirituális erőszakkal!” Azon tűnődöm, mit gondolhatnak rólam az emberek, akik ezen az esős reggelen munkába igyekeznek. Egyre több rendőr jelenik meg mellettünk, a rádiójuk sistergésétől egyre idegesebb leszek. Itt én vagyok az idegen, a félszeg kukkoló, aki olyan címke alá bújt, ami nem tartozik hozzá.

De ez a félszégesség a legnagyobb bizonyíték rá, mennyire más szemszögből nézem már a dolgokat. Az a hang, ami akkora dühvel robbant ki belőlem a Soulforce-szal való első találkozásomkor, végre elhallgatott.

Csak tegnap este ismertem meg az erőszakmentes tüntetés alapelveit. Bele sem akarok gondolni, mennyire más lenne az életem, ha a tüntetés a mindennapjaim részévé válna. Meztelennek érzem magam és védtelennek, mintha egész Manhattan engem bámulna, vagyis bennünket, és meglenne a véleménye rólunk. De minden feszültség ellenére New Yorkot elképesztően gyönyörűnek találom, még a jéghideg eső ellenére is.

Egy olyan srác számára, aki a Bibliaövezet kellős közepén cseperedett fel, az efféle élmény egészen földöntúlinak tűnik. Az előttünk és mellettünk álló rendőrök növekedő száma egyre feszültebbé tesz. A tüntetés előtt megemlítették, hogy a letartóztatást is kalkuláljam bele, attól függően, meddig fogunk elmenni a tiltakozásban, és ez a lehetőség megijeszt. Én rettegek, de a társaimról nem mondható el

ugyanez. Hasonló akciók miatt már többször őrizetbe vették őket. Ez elgondolkoztat: hagyjam letartóztatni magam a nézeteim miatt? És ha nem teszem, attól szélhámossá válok? Mel White segédje, Lindsay Hawkins áll mellettem, és szokásához híven lelkes. Mosolya ragadós, ezt imádom benne. Látom, hogy sötét szeme ide-oda jár az előttünk álló rendőrnő és a követség udvara előtt posztoló társai között. Szemezik a nővel, és ha nem lennék „inkognitóban”, talán én is ezt tenném.

– Bejön neked, mi? – suttogom a szám sarkából.

– Pofa be! Dehogy! – csap Lindsay a vállamra.

– Ezt nevezed te erőszakmentes tüntetésnek, beszarok! – felelem, de nem akarok túlságosan bomlasztó lenni. Káprázatos lány, kár, hogy meleg. Az elmúlt huszonnégy órában Lindsay lett az én Yoda mesterem, ha mond valamit, csüngök a szavain. Fiatal kora ellenére nagyon szenvedélyes: szenvedélyesen kiáll az egyenlő jogokért és a hitéért. Ezt csodálom benne, de nyugtalanít is. Ha a múltam szemüvegén keresztül nézem ezt az egészet, akkor helytelennek látom, ezért aztán nem is tudok benne szívvel-lélekkel részt venni.

Matthew rákezd egy újabb tiltakozó dalra, talán azért, hogy Lindsay és én elhallgassunk. Amikor Lindsay rám néz, úgy teszek, mint ha csókot dobnék a tisztnek.

– Mindjárt kinyuvasztalak! – nevet, miközben a többiek bekapcsolódnak az éneklésbe.

2006 ősze: növekvő kétségek

A LIBERTYBŐL VALÓ TÁVOZÁSOMAT KÖVETŐ KÉT ÉVBEN a hitem változáson ment át, gyengülni kezdett. Tovább játszottam a kötelességtudó

farizeus szerepét, de láttam a saját világgépemen keletkezett lyukakat. És e lyukak a hitehagyottság érzetét keltették bennem. Hogyan kételkedhetek abban, amire mindig is abszolút igazságként *gondoltam*? Mindazonáltal ügyesen elrejtettem kételyeimet, és nem csak sűrűn látogattam a közeli templomokat, hanem segédkeztem is az istentiszteleteken. De éreztem, hogy a színjáték hamarosan véget ér, és újra át kell gondolnom mindent, amit eddig tanultam. A lelkiismeretem alapos átvizsgálásra szorult. Az egész azzal kezdődött, hogy elfogadtam egy meghívást egy Nashwille belvárosában lévő karaokébárba. Ennél furcsább helyen nem is bukkanhattam volna válaszokra. Húszéves bigott hívő voltam, és ott sétálgattam fel és alá a világ legszakadtabb csehója előtt. Josh, a legjobb barátom is ott sétált velem, és próbálta tartani a lépést.

– Tim, ezt nem hagyhatod ki! – vonszolt a bejárat felé.

Az elmúlt huszonnégy órában Josh megpróbálta úgy feltüntetni ezt a kocsmát, mint egy csodapalotát. „Csodás és elbűvölő helynek” nevezte. „Semmit sem tudsz a karaokéről, amíg nem láttad, hogyan éneklí egy százhusz kilós nagydarab dyke a *Pézsmapatkány szerelmét* a partnerének!”

– Dyke? A *partnerének*? Te most viccelsz velem?

– Oh... – hallgatott el egy pillanatra. – Azt hiszem, elfelejtettem mondani, hogy a keddi esti karaokebulikat csak leszbiokebuliknak nevezzük...

A bennem lakó farizeus ágált ellene, de nem akartam elrontani Josh örömét, és vonakodva bár, de ráálltam a dologra.

Ez a kis csehó az egyik elismert zenei magazintól megkapta az állam tizenharmadik leglepukkantabb szórakozóhelye címet, és el kell ismerni, hogy az ember keresve sem talált benne semmi szépet. Amikor először léptem be Joshsal, a szemem könnyezni kezdett a

füsttől, amíg hozzá nem szokott, és az orromat csavarta az olcsó sör szaga. Nagyon kínosan éreztem magam. Teljesen jellegtelen ivó volt, amit egy szimpla lakóházból alakítottak át italméréssé a szesztilalom idején. A dekoráció kimerült az évtizedes sörmárkákban, a kirakatban égő, kioregedett neonok olyan halványan derengtek, hogy kár volt őket felkapcsolni. A rozoga bárszékek inogtak, és ha az ember rájuk ült, ide-oda hintázott rajtuk. Az itt iszogatók rá se bagóztak, miről mesélhetnek a muzeális ülőalkalmatosságok. A hely abban is különbözött a többi bártól, hogy itt csak sört mértek, azt is a legolcsóbb fajtából. A bárpult mögött három csapot láttam, fából készült, világosbarna karjukat szigetelőszalaggal címkézték fel. A csapokból hideg, borostyánszínű lé csorgott, amibe eddig csak kétszer mertem belekóstolni. A terem közepén biliárdasztal állt – az se volt mai gyerek. Bár a végét járta, két úriember játszott rajta zenszerű elmélyültséggel. Olyan élvezettel hasaltak rá, mintha csak egy nő lett volna.

Joshra néztem, aki úgy mosolygott rám, mint aki végre elemében van. Belépésünkkor emberek rohantak meg, és öleléssel köszöntöttek bennünket. Ez számomra felért egy kisebb sokkal. A szeretet váratlan szökőárként öntött el. Mire letelepedtem, cirka tizenheten mutatkoztak be nekem, én meg csak kukán néztem őket, agyalágyult mosollyal az arcomon. A színpadon már fent volt valaki, aki Strici Papaként mutatkozott be, és rázendített egy Steely Dan-klasszikusra, miközben egy másik fickó, akinek halálfej díszítette a kalapját, fel-le kapcsolgatta a világítást, és vadul léggitározott.

– Ez Rosszcsont Szellő – tudatta velem Josh. – Együtt melóznunk a Wal-Martban.

– Ismerős volt valahonnan – feleltem, mert sokszor beugrottam Joshhoz a munkahelyére.

– Figyelj, Tim, itt barátok közt vagy! – veregette meg biztatóan a hátam, mert látta, mennyire feszélyezve érzem magam. – Szuper, mi?

Inkább nem mondtam semmit.

Az est véget ért, én pedig teljes zavarban távoztam. De nem csak összezavarodtam, hanem fel is töltődtem érzelmileg. Az emberek, akikkel találkoztam, valahogy belém ivódtak, mintha a részemmé váltak volna. Mintha a szárnyaim alá kellett volna vennem őket.

– Mi az? – kérdezte mosolyogva Josh, amikor távoztunk. – Neked eddig még senki sem mondta, hogy a melegek és az ateisták szeretik az embereket?

– Nem – ráztam meg a fejem. Az a fiatal aktivista jutott eszembe, aki azt állította, hogy szeret, és most megint arra gondoltam, hogy őszintén mondta. Aztán egészen hazáig nem hagytam abba a fejcsóválást.

2008 nyara: kikristályosodott kétségek

KÉT ÉV ELSZALADT, mióta először betettem a lábam abba a kis csehóba, de abban a két évben buzgóbban látogattam a lesbiakoestéket, mint a templomot. Új otthonra leltem, ahol bárkiről meg lehetett volna mintázni a szeretet szobrát, és ahol a belső hangom végre elhallgatott. A bár törzsközönsége egy nagy család volt, amit végnél is erősebb kötelékként az olcsó sör és a '70-es, '80-as, '90-es évek slágereinek kombinációja tartott össze. Bár az a két év életem legjobb két éve volt, bátran pályázhatna az „életem legnehezebb két éve” címre is. Ugyanis élményeim során kezdtem megtapasztalni, mennyien esnek áldozatul a vallásnak. Nem szóltak egyetlen szót sem

Isten ellen, mindig a keresztények ítélték el őket. Én már nem voltam az a nagyszájú hívő – a karaokeesteken semmiképpen –, mint azelőtt, de a megtapasztalt igazságtalanságok büntudatot ébresztettek bennem, és nem tudtam, miért.

– Tim, beszélhetnék veled? – húzta meg valaki nagyon finoman és bátortalanul a ruhám ujját. Elisabeth volt, családunk egyik legújabb tagja. Idegesnek tűnt, bólintottam, és kimentünk a hátsó teraszra.

– Mi a probléma? – kérdeztem.

Arca mintha folyékony halmazállapotú lett volna, azt hittem, mindjárt átváltozik valamivé, alig tudta összetartani vonásait.

– Hogyan lehetsz keresztény? – bökte ki végül remegő hangon, és láttam rajta, hogy lassan darabokra hullik. – Hogy lehet, hogy keresztény *létedre* jól érzed itt magad? Rajtad kívül nem ismerek egyet sem, aki kibírná itt. Úgy kerülik ezt a helyet, mintha pestises lenne! *A picsába!* – dobantott a cipőjével, és lenézett a földre.

– Az ő bajuk – feleltem. – Lizzy, történt valami?

Könnyes szemmel nézett rám.

– Tegnap elmondtam az igazat a szüleimnek... – Könnyecseppek gördültek alá lágy vonásain. Láttam rajta, hogy az összeomlás szélén áll.

– Komoly? És mi történt?

Karját a szeméhez emelte, és ahogy letörölte a könnyeit, csuklójáról felcsúszott a ruha. Észrevettem, hogy selymes, fehér bőrén fekete foltok éktelenkednek, az elkent szemfesték nyoma. Sokat sírhatott mostanában.

– Apám azt mondta, fogjam a cuccom, és takarodjak a házból, mert ő egy buzinak nem fizeti a taníttatását! Anyám azzal búcsúzott, hogy akkor menjek vissza, ha „meggyógyultam”. – A vállamra

borult, átkaroltam az enyémhez képest apró testét. Olyan könnyűnek, törekenynek éreztem, mintha papírból lett volna.

De azért cserbenhagytam. Gondolkozás nélkül elárultam a vállamon hosszan zokogó, törekeny teremtményt.

Nem volt látványos árulás, de annál kegyetlenebb: ugyanis nem mondtam neki semmit.

Megpróbálta összeszedni magát.

– Mennem kell. Egy barátnőmnél fogok lakni. Ő az egyetlen barátom, akihez apám keze nem ér el. Holnap Texasba utazom... – csuklott el a hangja.

Mondd el neki, mit ír a homoszexualitásról a Leviták könyve, olvasd fel neki Pál apostol rómaiakhoz írt levelének első részét! Gyerünk, Tim, Jézus követőjeként az a dolgod, hogy megmutasd neki, milyen rosszul válaszolt! A bennem megszólaló hang idegen volt. Nem az én hangom. Mintha nem is lenne közünk egymáshoz. Parancsoló volt és önző. A visszautasítás hangja volt, és azt mondta, taszítsam el Elisabethet. Akkor jöttem rá, hogy megvetem Lizzyt. Nem azért, mert rossz ember, hanem, mert egy másik lányt szeret. Ez a tény elegendő volt, hogy felszítsa bennem az ellenérzést, amivel hirtelen nem tudtam mit kezdeni.

A Biblia azt mondja, úgy szeressük a másik embert, mint önmagunkat. De akkor hogy lehet ez a hang Jézus hangja? Ha pedig nem Jézus hangja, akkor kié? Akárki beszélt bennem, tudtam, hogy nem a szeretet felé kormányoz, ami csak egyet jelenthetett. A hangnak pusztulnia kell.

Elisabeth könnyes szemmel hagyta el a bárt. Könnyei nem a harag könnyei voltak, amiért nem értettem meg őt, hanem a búcsúzásé. Talán megérezte belső vívódásomat? Némán álltam, és az ajtót bámultam, amin az előbb lépett ki. Hallottam egy Styx-dal

foszlányait, de nem tudtam rá odafigyelni. Nem tudtam semmi másra gondolni, csak arra a gyomromat görcsbe rántó szégyenre, amitől nekem is könnyes lett a szemem. Elbotorkáltam egy bokszig, és leroskadtam.

Akkor láttam meg őt először. Az asztal túloldalán ült, és olyan gúnyos képet vágott, mintha ő lenne az iskolaudvar réme. Úgy volt öltözve, mint én, homokszín nadrág, begombolt, fekete ing, de csöpögött belőle az arrogancia. Megtöröltem a szemem, aztán megborzongtam.

– Ki vagy te?

Miért nem mondtad meg Lizynek az igazat? Miért szalasztottad el a lehetőséget? Fel kellett volna nyitnod a szemét, hogy a bűn útjára lépett!

Forróság öntött el. Először csak a lábamban éreztem, aztán egyre feljebb szállt.

Mi van? Elvitte a cica a nyelvedet?!

– Ugye, ezt nem gondolod komolyan? Már a hallgatásommal is eléggé megbántottam! Magamhoz kellett volna szorítanom, együtt sírnom veled, és szeretnem őt – de nem tettem. És ezt valaki más parancsolta, nem Jézus.

Ugyan honnan veszed, hogy nem Jézus volt? Jézus Liz bűneiért is feláldozta magát, ez nem kétséges, de ez a lány mégsem az ő gyermeke. Helyesen gondolkoztál. Most pedig fogd a Bibliádat, és eredj utána – még elkaphatod!

A csontomig hatoltak a szavai, egész a velőmig. Megpróbált manipulálni. Valami nem stimmel veled. Úgy éreztem magam, mint azon a napon a Libertyben, amikor kiálltam a Soulforce ellen.

Valakinek el kellett mondani, amit Patrick nem tudott.

Azon a napon összetört bennem valamit. Szeretetet kellett volna adnom, nem pedig eltaszítani egy csoportot, csak azért, mert melegek

alkotják. Rosszul tettem, hogy megmaradtam az üres elutasításnál. Máshogy kellett volna kifejeznem, hogy nem értek egyet velük.

Dehogy! Nagyon helyesen cselekedtél. Csak nem voltál elég elszánt.

Megráztam a fejem, és letöröltem az izzadságot a homlokomról. Nem, nem volt igazam. Akkor sem volt igazam, és ez a megvető hallgatás, amiben Lizt részesítettem, szintén helytelen volt. Mintha a tévében láttam volna, leperegtek előttem vallásos oktatásom pillanatai, de egyik képkockán sem voltam rajta. Csak azt az ítélkező lényt láttam, a farizeust, aki velem szemben ült.

Aztán lassan megsejtettem az igazságot, és szinte fellélegeztem: *talán mindvégig tévedésben éltem.*

A velem szemben ülő alak megrázta a fejét. Amint felöltött bennem, máris elítélte a gondolatot. A farizeus uja figyelmeztetően szegeződött rám. Felpattantam, de ő gúnyos képpel ülve maradt. Egyre jobban taszított. Sürgősen meg kellett szabadulnom tőle.

Nehogy megpróbáld!

Meg kell tennem. Valami drasztikus lépésre kell elszánnom magam, hogy megvizsgálhassam a hitemet, még hozzá alaposan. Aztán eszembe jutott a megoldás: bújj Liz bőrébe! Légy azzá, amit gyűlölni tanultál! Élj a melegség bélyegével!

Az ötlet lehetséges következményei szinte nyomasztóan nehezedtek rám. Ha megteszem, lerombolom az életem. De miféle élet volt az, ami falat emelt közém és a közé az ember közé, akit szeretnem kellett volna? Éreztem, ahogy a terv terebélyesedni kezd, és gyökere ereszt bennem, mintha már eldöntött kérdés lenne, szinte láttam magam előtt az utat, amin elindulok. Erre szánt az ég. Egy elhívás volt, egy feladat, amit nem értettem, és nem is akartam, de nem zárkozhattam el az isteni elrendelés elől.

Melegként kell előbújnom a szekrényből.

1 • Ki a szekrényből, be a szekrénybe

2009. január elseje

TESTVÉREM ARCA AGGODALOMRÓL ÁRULKODIK, képtelen vagyok ki-
préselni magamból a szavakat. Nem csak egyszerűen aggódik, hatá-
rozottan fél. A másodpercek úgy vánszorognak, mintha meg akar-
nának állni. A küldetésemből csak foszlányok bukkannak fel, azokat
is gyorsan elnyeli a tudatomban kavargó káosz.

Andrew arca hasonlít az enyémre, de testalkatunk és a személyi-
ségünk tekintetében egymás ellentétei vagyunk. Én a tagbaszakadt
amerikai mintapéldánya vagyok, őt meg mintha márványból farag-
ták volna ki. Arcvonásai lefelé görbülnek, a szeme megkapóan kék.
Andrew össze van zavarodva. Ismerem már őt annyira, hogy a visel-
kedéséből olvasni tudjak.

Az elmúlt három hónapban minimum ötezerszer elpróbáltam ezt
a vallomást a szobám tükre előtt, és azt hittem, már kívülről fújom.
De a félelem kitöröl minden szót a fejből, amit mondani aka-
rok. A tenyerem izzad, és bár tél derekán járunk, homlokom ráncai

közt veritékcsepp formálódik. Rosszul vagyok, a gyomrom háborog, mint a tűzhelyen felejtett fazék, ami mindjárt kifut. Hiába volt minden, mert arra a pillanatra, amikor a testvéred szemébe nézve bevalod, hogy meleg vagy, képtelenség felkészülni. Sógornőm, családunk új tagja, férje oldalán áll a konyhájukban, és együtt érzően simogatja Andrew hátát. Védelmezően néz rá, felkészül a pillanatra, amikor végre kinyögöm. A bejárat fölötti óra másodpercmutatójának minden kattánása egy kalapácsütés. A kutya hangosan lefetyel a tálból, kunkori nyelvét öltögetve bólogat. Barátaink a fedett teraszon állnak, cigiznek, és valamin nagyon röhögnek, bárcsak együtt nevethetnék velük. A mosogatógép kattán egyet, és a következő programszakaszba lépve tovább mossa a reggeli palacsinta tányérjainak első adagját. A második, harmadik, sőt a negyedik adag a mosogatóban gondosan feltornyozva várja sorát. A legfelső tányér széléről lecsöppen egy kis szirup. Érzem, ahogy a tudatalattim nekifut az újabb próbálkozásnak.

De egy hang sem hagyja el a számat. Nem tudok beszélni. Aztán hirtelen, szinte magától, kibukik belőlem:

– Meleg vagyok.

A két szimpla szót még jobban kiemeli az utána következő csend. Ég a szám, gyorsan rájövök, hogy azért, mert rácsaptam a kezemmel. Teljesen kész vagyok. Két szót mondtam, és a testvéremtől semmilyen válasz nem érkezik. Az életem örökre megváltozott. Pokoli érzés volt várni a pillanatra, hogy kimondhassam, de a testvérem válaszát várni még rosszabb, visszakívánom az előbbi poklot. Érzem, hogy a szememből mindjárt kicsordul a sós könny, egyre növekszik bennem a félelem. Gyávának érzem magam, ahogy ott állok a mosogatóba kapaszkodva, mint egy sóbálvány, számra tapasztott kézzel.

– Te viccelsz, Tim? – kérdezi bátyám elváltozott hangon. Szavai furcsán csengenek. Remeg, szinte elcsuklik a hangja. Látom az arcán, hogy megpróbálja eldönteni, komolyan beszélek-e. Reméli, hogy a következő pillanatban megszólalok: „Beugrottál! Csak vicceltem!”

– Nem, Andrew, nem viccelek – motyogom a tenyerem mögül, de szavaim érthetőek maradnak. Elhatározásom rohamosan gyengül, de a kimondott szavakat most már nem szívhatom vissza. Most már tőlem független életet élnek, nem lehet őket meg nem történté tenni. Még ha visszakoznék is, és beavatnám a kísérletembe, a pillanat okozta seb örökre megmaradna. Egész testemben remegve várom a reakcióját.

Nem gondoltam, hogy az előbújás ennyire nyers, érzelmekkel telített és rémisztő élmény. Nem attól fél az ember, hogy az élet nem megy tovább, hanem attól, hogy úgy nem megy tovább, ahogyan eddig. Sztereotípiák és kétségek emésztenek, a félelem, hogy elveszíthetem az ismerőseimet. Nem akarom elveszteni a barátaimat, és nem akarom, hogy családom három lépés távolságból kezeljen. Nem kívánok a család fekete báránya lenni, sem a „furi”, meleg testvér vagy fiú. Saját magam akarok lenni. De mivel egy konzervatív, vallásos családban nevelkedtem, tudom, hogy hiú reményeket dédelgetek. A Bibliaövezet kultúrájában egyszerűen nem lehetek úgy meleg, hogy közben azt érezzem, „normális” vagyok. El sem tudom képzelni, mi lenne, ha tényleg meleg lennék. Egy évet még át lehet valahogy vészelní, de egy egész életet... Azt biztosan nem tudnám elviselni.

Testvérem arckifejezése a legjobb bizonyíték erre, miközben megpróbálja felfogni, amit hallott. Kemény évnék nézek elébe.

Sógornőm, Maren, megbocsátó nővérként néz rám, és bátyám arcán lassan megjelennek a féltés és az együttérzés gyönyörűsége

jelei. Nem tudom, miért néz így rám, de legalább nem fenyegető az arckifejezése. Nem ismerem ezt az arckifejezését, és meglepődöm rajta, mert tudom, mit gondolhat magában. Hirtelen bűntudatom támad. Nemcsak azért, mert szándékosan belerángattam ebbe a helyzetbe, hanem az önzőségem miatt is. Önző vagyok, mert bezsebelem arckifejezését, és mindazt, amit számomra jelent: hogy fontos vagyok neki. És valami nehezen megfogalmazható módon azt érzem, hogy szüksége van rám.

Attól félsz, hogy elveszít? Miért néz így rám?

És miért csak most?

Idegeim már kevésbé feszülnek, és félelmeim lassan alábbhagynak.

Sógornőm hozzám lép, és játékosan megragadja a tarkóm:

– Azt hitted, kirúgunk a házból, mert meleg vagy? – Kezével masszírozni kezdi feszülő hátizmaidat. Érzem a pulzusom lüktetését. Azóta kalapál a szívem, hogy Marennek és Andrew-nak bejelentettem, beszélni szeretnék velük.

– Az az igazság, hogy nem tudtam, hogyan fogtok reagálni – felelem továbbra is remegve. Andrew is mellém lép, átkarol. Ott állok két ember szendvicseben, és hirtelen azt érzem, alig ismerem őket. Lehet, hogy túl szigorú voltam velük? Azt hittem, hogy a bátyám úgy reagál a bejelentésemre, ahogyan én reagáltam volna fordított szituációban? Nem tudom, mit gondoljak, és meglep, hogy nem kezdenek el faggatni. Eddig azt hittem, hogy ha egy szerettükről kiderül, hogy meleg, akkor a családtagok kérdezősködni kezdenek. De ők nem kíváncsiskodnak, hogy mióta „érezem így magam”, vagy van-e barátom? Békén hagynak. Csodálatos dolog, hogy annak ellenére, amit hittem, hogy lesz vagy legalábbis lehet, kiderül, hogy a vér bizony erősebb, mint a dogma.

A tornác tolóajtájának hangját hallom, mely egyben a megváltás is, mert nagyon dohányozhatnékom van. A barátok a konyhába lépnek, és csevegni kezdenek Andrew-val és Marennel, én pedig ki-surranok a tornácra.

Hideg van, legalábbis dzseki nélkül fázom, én pedig bent hagyom az enyémet, de elszántam magam, hogy nem megyek vissza addig, amíg pár percet nem tölthetek teljesen egyedül. A számba dugom a cigarettát, és előhalászom az öngyújtót, de mielőtt meggyújthatnám, megrohan valami. Fizikai rosszullét fog el, mintha nyakig süllyedtem volna a futóhomokba, vagy elkövettem volna egy gyilkosságot, és várnám, hogy kiderüljön. Szorongásom hányingerré válik, szerencsére csak egylépésnyire van a szúnyoghálós ajtó, amit éppen idejében sikerült feltépnem, hogy a bokrok közé rókázzak. Az idegállapotom testi tüneteken keresztül nyilvánul meg.

Aztán a lépcső alján meglátom őt, a farizeust, aki rosszalló arccal rám néz:

Miért hazudtál nekik? Mindketten tudjuk, hogy ezt a mesét nem tudod sokáig beadni nekik.

Hagyj békén!

Csak nem értem, mit akartál elérni azzal, hogy hazudtál a családnak? A hazugság bűn, mint a homoszexualitás. Most már nyugodtan lehetnél homokos is.

Szándékosan ismételve a *hazugság* szót, de túlságosan el vagyok foglalva a magam bajával. A téltől lecsupasztított bokor aljában lévő hányásra meredek, és sírni kezdek. Testvérem megtévesztése a legnagyobb bűn, amit életemben elkövettem. Mintha szíven döftem volna magam egy késsel.

Féléves készülődéssel sem tudtam felkészülni erre.

2008 júniusa: hat hónappal ezelőtt

LIZZYRŐL NEM HALLOTTAM ama sorsdöntő éjszaka, a karaokebár óta. De nem is volt rá szükségem. A történet hatására ráléptem egy útra, és szokatlan döntést hoztam. Valami baj volt a gondolkodásommal, valami nem stimmel velem, hogy papolni akartam neki vigasztalás helyett... Helytelenül cselekedtem, különben nem lenne büntudatom.

De a szokatlan ötlet, hogy melegnek adjam ki magam, illetve az ötlet megvalósítása, két különböző szörnyeteg volt, és az utóbbi sokkal félelmetesebb az előzőnél.

2008 júniusát írtuk, és a tervem készen állt.

Az ötlet egyszerű volt, legalábbis én azt hittem: melegnek adom ki magam a családom, a barátaim és a gyülekezet előtt, és megnézem, hogy a „melegség” bélyege hogyan befolyásolja az életemet. Eljött az idő, hogy végső próbának vessem alá mindazt, amit az elmúlt két évtizedben a Független Baptista Egyház kebelén tanultam.

Kétéves korom óta Nashville-ben élek, és nagyon szeretem ezt a helyet. Mint általában a déli városokban, felénk is lassabban csordogál az élet. Itt a jeges tea drognak számít, és egyháztagnak lenni nagyobb presztízzsel bír akármelyik városi klub tagságánál. Itt olyan emberek laknak, akik égnék a vágytól, hogy a beszélgetést minden adandó alkalommal a vallásra vagy a republikánus politikára tereljék, és jómagam igazi mestere voltam annak, hogy izzó hitemet a leghétköznapibb témákban is kifejezésre juttassam.

Kisfiúként fellendítettem a felcsatolható nyakkendők piacát. Több időt töltöttem templomban, mint némely lelkész. A *Power Rangers* tiltott gyümölcsnek számított, méghozzá a világias zenéje, és nem a benne ábrázolt erőszak miatt – ezt kapjátok ki! De

hasonló sorsra jutottak az olyan filmek is, mint például a *Szabadítsátok ki Willyt!*, méghozzá a környezetvédő, liberális üzenete miatt. Nem hihettem a Mikulásban és a húsvéti nyusziban, és egyetlen halloweenre sem öltözhettem be, nem mondhattam, hogy „adsz, vagy kapsz”. Nekem azt mondták, ez a gonoszság ünnepe, és én túl kicsi voltam, hogy tiltakozzak. De mindez nem számított igazán, én egyszerűen csak normális akartam lenni, bár abban nem voltam biztos, mi számít normálisnak.

A Vasárnapi Iskola egyik legelső óráján Szodomáról és Gomoráról tanultunk. Kigúvadt szemmel bámultam a szemléltető táblát, amin filcből kirakott figurákkal mutatták be a város pusztulását. A „kénköves és tüzes esőt” ábrázoló filcdarabokat olyan óvatosan helyezte fel a tanárnő, mintha szíve legféltebb kincsei lennének. A szemléltető tábla végül úgy nézett ki – beleértve az embereket is –, mint egy sci-fi film jelenete. Ijesztő kép volt... egészen addig, amíg az elpusztított épületek nem kezdtek el szépen, sorban lepotyogni. Csak az óra feléig tartott ki a ragasztás, én meg alig álltam meg nevetés nélkül.

A Lizzel való beszélgetés óta gyötörni kezdtek gyerekkori emlékeim, melyek bája időközben megkopott. Most már láttam, miről is volt szó valójában: egy kiképzésen vettem részt, ami arra készítette fel, hogyan okozzak a Bibliával minél több fájdalmat, ahelyett hogy a szeretet üzenetét közvetíteném általa. Biblia-döngető homofóbbá képeztek ki. Tehát a döntésem egyáltalán nem volt könnyű...

Egy ötlet kivitelezése sohasem egyszerű, különösen, ha nem kisebb dologról, mint a melegség bélyegének magamra vételéről van szó. Ne gondolja senki, hogy azt hittem, sétagalopp lesz, semmi ilyesmiről nincs szó. Csupán arra számítottam, hogy a lelkiismereti csaták, melyekbe fejest ugrom, rövidebb kimenetelűek lesznek. Arra

számítottam, hogy elsősorban külső nehézségekkel kell szembeszállnom, de hatalmasat tévedtem. Szorongani kezdtem, alvási problémákkal küszködtem, és már előre felfokozott nosztalgiát éreztem azon dolgok iránt, amiket elveszíthetek. Az utazás még el sem kezdődött, és máris darabjaimra hullottam.

Döntésemet, hogy nem adom fel, álmatlanul töltött hét követte. Álomkóros zombivá váltam, aki kísérlete megszállottja lett. De nem csak alvászavaros lettem, hanem remete is. A külvilággal való kapcsolatom hiánya aggasztani kezdte a legjobb barátomat, Josht, aki a karaokebár óta híremet sem hallotta. Nem sokat teketóriáztam, mielőtt autóba vágtam magam, és elindultam hozzá, hogy mindent elmondjak neki. Végül is az ő hibája, hogy karaokebulikra kezdtem járni, és ha tetszik, ha nem, ő is résztvevője lesz a kísérletnek!

Közömbös dolgokról csevegtünk egy darabig, aztán kiböktem:

– Úgy döntöttem, előbújok. A családom és a barátaim előtt.

– Mi?! Te nem vagy meleg! Vagy mégis? – kérdezte döbbenetben, és a zavara máris javított kedélyállapotomon.

– Persze hogy nem! Ismersz! Ismered az életem, a neveltetésem, meg mindent.

Arcán megértés ragyogott fel, és magatartása rögtön megváltozott:

– Ez remek! – csapott le az ötletre, mielőtt kifejtettem volna. –

Ha belebújsz a bőrükbe, talán nem leszel olyan seggfej velük!

– Hé! Én nem is... na, jó, az voltam... De nem akarok többé seggfej lenni. – Joshra mosolyogtam. – Csak nem tudom, hogy...

– Hangot adtam bizonytalanságomnak, és vártam, hogy biztat-e a terv kivitelezésében, vagy azt ajánlja, inkább felejtsem el a dolgot.

Josh észrevette határozatlanságomat:

– Ha nem csinálod meg, esküszöm, talállok valakit, aki megteszi! Ez életed legjobb ötlete, és végig kell csinálnod! Tim, ez a te nagy

lehetőség, hogy megkérdőjelezz mindent, amit eddig tanultál! Az esélyed, hogy szívet növessz! Hogy megváltoztasd az életed! – Túlságosan jól ismert.

Tudtam, hogy nincs más választásom.

Josh hátával a tornác falának dőlve, mutató- és hüvelykujja közt fekete kecskeszakállát pödörgette. Töprengő arcot vágott, láttam, hogy azon gondolkozik, hogyan fogalmazza meg, amit mondani akar. Nashville belvárosának fényei felé fordultam, és rágyújtottam egy szegfűszeges cigarettára. A tikkasztó júniusi hőség és a kései óra ellenére is magas páratartalom miatt a pólómmal folyamatosan törölgettem a homlokomat, amíg vártam, hogy folytassa. A cigaretta már csak egy kátrányos filter volt, és a hátamhoz tapadt a pólóm, mire végre megszólalt.

– Tudod, ha belevágsz ebbe, szigorú szabályrendszert kell felállítanod magadnak! – Josh vidám arckifejezése komollyá vált.

– Mire gondolsz?

– Például nem randizhatsz csajokkal, de még csak nem is flörtölhetsz velük! Ezen múlik az egész kísérlet sikere – szívott a bal keze ujjai közt tartott szegfűszeges cigarettába.

– Miért nem?

– Több oka van. A kísérlet kétoldalú, azon áll vagy bukik az egész, hogy most, mikor melegként kijöttél a szekrényből, heteroszexuálisként el kell bújni. Így teljesen az új életed börtönébe leszel zárva – ugyanúgy el kell fojtanod a vágyaidat, ahogy a leszbikusoknak és a melegeknek, mielőtt felvállalták volna „másságukat”. Így jobban megérted őket. Emellett csökkented a lebukás veszélyét. Az emberek pletykásak, és ha randizol valakivel, könnyen kitudódhat. Ráadásul megúszod az egész kísérlet legrázósabb részét. Egy kapcsolat bonyolult dolog. Nem tudnád kézben tartani.

Mint mindig, Joshnak most is igaza volt, és a vállamra vett súlyt hirtelen sokkal nehezebbnek éreztem.

– Megértettem – mondtam a cipőmet nézve.

– Valóban?

– Igen. Bele fogok örülni, de igazad van. – Erőtlennek éreztem magam.

– Egy évig semmi szerelmi dráma. Egy áldás lesz számodra ez a beépülés! Hidd el!

– Képzelem!

– Mikor akarsz előbújni? – tette vállamra a kezét.

– Még nem döntöttem el. – Már magát az ötletet is alig tudtam feldolgozni.

– Akkor jobb, ha kidolgozod a részleteket, tesó! – Josh átpréselt a szegfűszeges cigarettáját a lépcső fölé. Szememmel követtem a csikk röptét. A parázs egyből kihuny, ahogy az alattunk lévő nedves avarhoz ért. – Gyere be, és mindent kitalálunk!

2009. január elseje

ÖSSZEREZZENEK, amikor Maren váratlanul kilép a tornácra, Sprite-tal kínál, és azt mondja, menjek be, ott melegebb van, aztán biztatón megpaskolja a hátam. Nem vagyok benne biztos, hogy képes vagyok rá. Mozdulni sem tudok, pedig már nem érzem az orrom és a fülem. Borostámra könny és takony fagyott.

– Nyugodtan bejöhetsz, Tim! Attól, amit mondtál, még nincs vége a mulatságnak! – Biztatón tovább simogatja a hátamat, és először érzem azt, hogy közünk van egymáshoz. A bátyám felesége, a sógornóm, de egészen eddig nem tekintettem rá barátként.

Anélkül, hogy elnyomnám, a hamutartóba dobom a cigarettát, és követem a házba.

A délelőtti további részét a többiekkel töltöm a nappaliban, kávét kortyolgatok, és megpróbálok nem elaludni. Kimerült vagyok, és legszívesebben napokig feküdnék, de előbb színt kell vallanom anyámnak és a nevelőapámnak. A gondolat még nagyobb kétségekbe taszít, és majdnem kidobom a taccsot. Megint. Gondolkozás nélkül búcsút veszek Marentől és Joshtól, megölelnek, és azt mondják, szeretnek, és én viszonzom kedvességüket. Megölelem a bátyámat, aztán pusztit nyomok a feje búbjára. Már nagyon régen nem csináltam ezt. Gyorsan elhúzódom, és elköszönök. Közben arra gondolok, nehogy ezt is a melegségem számlájára írja. A paranoia máris elkezdődött. Beszállok a kocsiba, és elhajtok. Fejemet az ablaknak döntöm, forró könnyek és jéghideg üveg kontrasztját érzem az arcomon. Január elseje van, 11:35, vagyis 364 és fél napom van még hátra a kísérletből. Telefonom naptára a Mount Everestre hasonlít, és nem napok egyszerű egymásutánjára.

Nem tudom, hogy képes leszek-e rá.

Mielőtt anyám lakásához hajtanék, ami húszpercnyi autózásra van északi irányban, a Tennesziben lévő Hermitage-ban, beugrom egy barátomhoz, Hope-hoz. Keveset aludtam a múlt éjjel, és szükségem van egy kis pihegésre, mielőtt meglátogatom anyámat. Bemelegyek a lakásba, első utam a fürdőszobába vezet, és csak utána lépek a konyhába, ahol Hope vodkát töltött nekem, amíg megmosakodtam. Felém nyújtja, egy húzásra felhajtom, és mellkasom felmelegszik, ahogy a tiszta alkohol szétárad a testemben.

– Hogyan tovább?

– Elhívom anyámat kávézni, és elmondom neki.

– Jól hangzik. Nem akarsz pihenni?

- Nem hiszem, hogy tudnék.
- Meg kellene próbálnod – ajánlotta.
- Néhány perc múlva felhívom, hogy ráér-e találkozni velem.

Egy újabb kör vodkával és egy kis beszélgetéssel később felhívom anyámat, a telefont a fülemhez szorítom. Egy évszázadig tart, amíg végre felveszi a mobilját. Érzem, hogy könnybe lábad a szemem, mert most készülök összetörni a szívét.

– Szia, anya, nem lenne kedved meginni egy kávé? Szeretnék mondani valamit.

Egyik részem azon tűnődik, hogyan reagál majd. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy nem fog hinni nekem.

– Tim... Tudom, mit akarsz mondani – feleli. Általában ételtel teli és vidám hangja most nagyon komor; és mintha sírt volna, rekedt és megtört.

– Tessék?

– Azt hiszed magadról, meleg vagy. Andrew felhívott nemrég. – Úgy tűnik, kételyei vannak, és nekem el kell oszlatnom őket.

– Nem csak hiszem, anya, az is vagyok – nem tudtam megállni, hogy ne kezdjek védekezésbe. Mit akar ezzel az „azt hiszed”-del? Mintha valami tévedés vagy hiba csúszhatott volna a dologba, pedig biztos vagyok benne, hogy senki sem venné a bátorságot, hogy szexuális orientációját a világ orrára kösse, ha csak azt *hinné*, hogy meleg. Túlságosan sorsdöntő és fájdalmas kérdés ez ahhoz, hogy szórakozzunk vele. Ráadásul anyám ezzel az egész előbújás komolyságát tagadja, egy olyan vallomását, amit minden ember alaposan átgondol, mielőtt előáll vele.

– Gyere haza, Tim, majd itthon megbeszéljük! – mondja anyám, és hangjából eltűnik az a furcsa tónus. Vonakodva biccentek Hope-nak, hogy ideje indulnom.

Anyám házához érkezem. Amikor bekanyarodom a kocsibejáróra, észreveszem, hogy a frontoldali lépcsőn vár. Nem szokott így fogadni. Lelkem egyik fele megkönnyebbült, hogy már tudja, a másik dühöng, hogy nem én mondtam el neki. Kiszállok a kocsiból, fogom a táskámat, és elindulok felé. Amikor felérek a lépcsőn, kinyújtja a karját, hogy megöleljen. Úgy merülök el az ölelésében, mint egy lehorzsolts térdű kisfiú, ő pedig magához szorít.

– Tim, szeretlek. Ugye, tudod? – kérdezi anyám, miközben a vállára hajtom a fejem. Büszke vagyok anyámra, nekem is így kellett volna Lizzel bánnom.

– Tudom, de azt is tudom, hogy nem örülsz a hírnek.

– Majd megbeszéljük. Mindegy, mi történik, én szeretlek. Csak adj egy kis időt!

– Oké. – Többre nem is nagyon futja tőlem, túlságosan fáradt vagyok. Ugyanakkor boldog is, mert örülök neki, hogy megpróbálja kimutatni, szívén viseli a sorsomat. Bemegyünk és leülünk a kanapéra, döcögve indul a beszélgetés, szoktatjuk magunkat az új helyzethez, végül ő vág bele:

– Apádnak elmondtad már?

– Még nem. Majd megírom neki e-mailben. Nincs erőm egy újabb beszélgetéshez.

– Nem muszáj ma elmondanod neki – mondja.

– Tudom.

Megpróbálom elképzelni, mennyivel nehezebb lenne a helyzetem, ha a testvérem és az anyám nem biztosítottak volna töretlen szeretetükről.

Szívem szakad meg azokért, akik elvesztették családjukat, amikor előbújtak. El sem tudom képzelni azt a kiszolgáltatottságot, amikor cserbenhagynak azok az emberek, akiknek melletted kellene állniuk

– mindegy, mi történik. Lizzyre gondolok. Amikor hat hónappal ezelőtt odajött hozzám a karaokebárban. Bárcsak tudtam volna... Bárcsak tudtam volna, mit érez, és átkarolva együtt gyászoltam volna vele, és elfogadtam volna a fájdalmával együtt. Bűntudattól, szégyenérzettől és szomorúságtól sújtva az ágyamhoz vánszorgok, még csak 4:26, de úgy érzem, mindjárt elájulok. Bármihez, ami ekkora félelemmel jár, mint amit ma éreztem, nagy bátorság kell. Egészen mostanáig a melegség felvállalását gyávaságnak és önmegtágadásnak hittem. Azt hittem, ez a könnyebbik út az olyan emberek számára, akik nem képesek legyőzni perverzióikat és bűneiket. De ha valamit megtanultam ma, akkor az az, hogy az előbújás – amivel egész addigi életedet kockára teszed – bátor cselekedet, mely tiszteletet érdemel.